

(...)

(...)

*Secția penală și pentru
cauze cu minori*

Dosar nr. (...)

Nr. operator de date cu caracter personal: (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 5 martie 2020

Complet constituit din:

Președinte: (...)

Judecător: (...)

Judecător: (...)

Grefier: (...)

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel (...) este reprezentat de procuror (...).

Desfășurarea ședinței de judecată s-a înregistrat cu mijloace tehnice audio, conform prevederilor art. 369 alin. 1 Cod procedură penală.

S-au luat în examinare apelurile penale declarate de **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA** (...) și inculpatul apelant (...), împotriva Sentinței penale nr. (...) din 18 octombrie 2019 pronunțată de Judecătoria (...), inculpatul apelant fiind trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj, faptă prev. de art. 257 alin. 1 și 4 Cod penal, raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă inculpatul apelant (...), asistat de apărătorul ales al acestuia, avocat (...), din Baroul (...), în baza împuternicirii avocațiale nr. (...) de la dosar, fila 16 și pentru partea civilă intimată (...), lipsă, se prezintă apărătorul ales al acestuia, avocat (...), din Baroul (...), în baza împuternicirii avocațiale nr. (...) de la dosar, fila 17.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei în sensul celor de mai sus, după care:

La interpellarea instanței, **apărătorul ales al (...), avocat (...), apărătorul ales al părții civile intimată (...), avocat (...),** precum și **reprezentantul Ministerului Public** arată că nu au chestiuni prealabile sau cereri de formulat.

Instanța, față de împrejurarea că apărătorii aleși prezenți, precum și reprezentantul Ministerului Public au învederat că nu au chestiuni prealabile sau cereri de formulat, pune în discuție sesizarea, în temeiul art. 475 Cod procedură penală, a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv faptul „Dacă noțiunea de polițist prevăzută de art. 257 alin. 4 Cod penal are un sens restrâns și se referă doar la polițiștii a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române și Legea nr. 360/2002 privind Statul Polițistului sau are un sens larg, general care cuprinde și polițiștii locali a căror

activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 155/2010 a Poliției Locale și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici”.

Pe cale de consecință, **instanța** acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, apărătorului ales al inculpatului apelant (...), avocat (...), precum și apărătorului ales al părții civile intimată (...), avocat (...) cu privire la sesizarea din oficiu formulată de instanță privind sesizarea, în temeiul art. 475 Cod procedură penală, a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept precizate mai sus.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept precizate mai sus de către instanța de control judiciar, întrucât dacă polițistul local care face parte dintr-o unitate de poliție înființată în baza Legii nr. 155/2010 este sau nu polițist și în sensul protecției speciale pe care legea penală o oferă acestei categorii profesionale reprezintă o chestiune de drept care nu a fost încă lămurită, clarificată printr-un recurs în interesul legii și nu a făcut nici obiectul unei întrebări prin care să fie sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă.

Mai arată că, în urma examinării acestei chestiuni, a constatat că, în ceea ce privește polițiștii care fac parte din Poliția Română, respectiv din Ministerul Afacerilor Interne, aceștia au activitatea reglementată în baza Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, care definește această categorie profesională a polițistului ca fiind aceea a unui funcționar public civil, cu statut special, înarmat, ce poartă, de regulă, uniformă și exercită atribuțiile stabilite pentru Poliția Română prin lege.

Mai arată că Statutul special este conferit de îndatoririle și riscurile deosebite, de portul de armă și de celelalte diferențieri prevăzute în prezentul statut.

În același timp, mai învederează că și Poliția Locală are un statut special care este reglementat în art. 14, care arată că personalul Poliției Locale se compune din: a) funcționari publici care ocupă funcții publice specifice de polițist local.

Mai arată că cele două categorii profesionale diferă prin acest Statut special definit de Legea nr. 360/2002, însă nu este reglementată sintagma de „funcții publice specifice” pentru personalul Poliției Locale decât prin raportare la această lege.

Mai învederează că, la rândul său, s-a gândit la o întrebare cu care ar putea fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la această chestiune de drept, și anume: „Dacă dispozițiile art. 257 alin. 4 Cod penal se aplică și în cazul polițiștilor locali care fac parte din unități de poliție înființate în baza Legii nr. 155/12.07.2010 sau doar în cazul poliștilor care fac parte din Poliția Română, respectiv Ministerul Afacerilor Interne”.

La interpelarea instanței dacă se solicită de către reprezentantul Ministerului Public reformularea întrebării precizate mai sus, **reprezentantul Ministerului Public** lasă la aprecierea instanței de control judiciar forma cea mai potrivită a întrebării cu care urmează să se sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție.

Solicită ca până la momentul la care Înalta Curte de Casație și Justiție se va pronunța cu privire la această sesizare să se dispună suspendarea cauzei.

Apărătorul ales al inculpatului apelant (...), avocat (...) apreciază că poziția instanței de control judiciar este una corectă, justă, care urma să fie formulată în apărarea inculpatului apelant, însă în funcție de ce se dispunea de către instanță cu privire la cererea de schimbare a încadrării juridice formulate în scris prin motivele de apel ale Parchetului de pe lângă Judecătoria (...) și susținută oral la termenul anterior de judecată de către reprezentatul Ministerului Public.

Consideră că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la această chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, cu atât mai mult cu cât există practică judiciară depusă în prezentul dosar care nu este unitară.

Opinia sa este că încadrarea juridică corectă care se impune a fi reținută în sarcina inculpatului apelant sunt prevederile art. 257 alin. 1 Cod penal, cu referire la art. 193 alin. 1 Cod penal, întrucât urmează a se analiza dacă sintagma de polițist se referă doar la polițiștii din cadrul Ministerului Afacerilor Interne sau și la alte categorii de polițiști, exemplificând în acest sens faptul că există funcția de comisar în cadrul Poliției Române, însă și în cadrul instituției Protecției Consumatorului.

Deci, arată că se impune a fi pusă întrebarea că, dacă există forma agravată a infracțiunii de ultraj, prevăzute de art. 257 alin. 4 Cod penal, în această reglementare intră și funcția de comisar din cadrul instituției Protecției Consumatorului, întrucât poartă același nume, respectiv comisar, aprecierea sa fiind una negativă în acest sens, deoarece persoana care ajunge polițist trece printr-o serie de filtre pentru a ajunge în această funcție.

Mai apreciază că acel criteriu al exercitării autorității de stat nu este unul determinant, întrucât în sarcina unei largi categorii de funcționari publici intră atributul acestora de exercitare a autorității de stat.

Nu se opune solicitării formulate de reprezentantul Ministerului Public privind suspendarea cauzei.

Apărătorul ales al părții civile intimat (...), avocat (...) arată că, așa cum a precizat la termenul anterior de judecată, se impune reținerea în sarcina inculpatului apelant a formei agravate a infracțiunii de ultraj, prevăzute de art. 257 alin. 4 Cod penal, prin raportare la prevederile art. 17 din Legea nr. 155/2010.

Arată că practica judiciară din acest domeniu nu este una unanimă, ci, dimpotrivă, este diferită exact pe aceeași chestiune de drept.

Mai arată că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai fost sesizată cu privire la această chestiune de drept, astfel că nu se opune sesizării formulate din oficiu de instanță.

Mai învederează, totodată, că nu se opune solicitării formulate de reprezentantul Ministerului Public privind suspendarea cauzei.

CURTEA DE APEL

Deliberând asupra cauzei penale de față, pe baza actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. (...) din 18 octombrie 2019 pronunțată de Judecătoria (...), în baza art. 257 alin. 1 rap la art. 193 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit inculpatului (...), fiul lui (...) și (...), ns. la (...) în (...), jud. (...), CNP (...), cetățenie (...), (...), studii (...), asistent medical la (...), fără antecedente penale, dom. în (...), str. (...) nr. (...), (...), (...), (...), jud. (...), pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj, o pedeapsă de: 6 luni închisoare.

În temeiul art. 83 alin.1 și art. 84 alin.1 Cod penal, s-a amânat aplicarea pedepsei de 6 luni închisoare pe un termen de supraveghere de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În temeiul art. 85 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere, inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul (...), la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 86 alin. 1 Cod penal pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 85 alin. 1 lit. c - e Cod penal se comunică Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul (...).

În temeiul art. 404 alin. 3 Cod procedură penală s-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor nerespectării măsurilor de supraveghere și ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere.

În temeiul 397 alin.1, art. 19 și art. 25 alin.1 Cod procedură penală raportat la art. 1357 Cod civil a fost obligat inculpatul la plata sumei de 1000 euro daune morale în echivalent în lei la data plății în favoarea părții civile (...), (...), dom. în (...), str. (...) nr. (...), jud. (...).

În temeiul art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata sumei de 1000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare în favoarea statului.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. (...) din 24.08.2018 al Parchetului de pe lângă Judecătoria (...), înregistrat la instanță la 29.08.2018, a fost trimis în judecată inculpatul (...), pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj, faptă prev. de art. 257 alin. 1 și 4 Cod penal, raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal.

În fapt, s-a reținut că, la data de 07.06.2018, în jurul orei 14.30, în timp ce persoana vătămată (...) , polițist local în cadrul Poliției Locale (...) , era în exercitarea îndatoririlor de serviciu în mun. (...), str. (...), în dreptul imobilului cu nr. 30 și încerca ridicarea unui autoturism abandonat, inculpatul (...) a bruscato pe aceasta prin lovirea cu palma în zona pieptului, prinderea cu mâna de cămașă și ținerea cu forță și, în același timp, a amenințat-o cu exercitarea de violențe (că îl omoară și că îl distruge).

Prin încheierea nr. 2123/2018 a Judecătoriei Oradea în baza art. 346 alin. (2) C. proc. pen. s-a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecății cauzei.

În cursul cercetării judecătorești instanța de fond a admis cererea de schimbare a încadrării juridice a faptei formulată de procuror, din infracțiunea prev. de art. 257 alin. 1 și 4 Cod penal în infracțiunea prev. de 257 alin. 1 Cod penal raportat la art. 193 al. 1 Cod penal având în vedere că, conform art. 17 din Legea 155/201 polițiștii locali îndeplinesc o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, tocmai de aceea în cazul infracțiunilor cu violență sau amenințare asupra acestora se reține infracțiunea de ultraj și nu infracțiunea simplă, iar cu privire la alin. 4 , care este agravanta infracțiunii de ultraj de la alin. 1, se referă la polițist sau jandar, astfel că, în ce privește reținerea alin. 4 apreciază că nu poate fi reținută această agravantă pentru că poliția locală, conform art. 4 din Legea 155/2010 se organizează și funcționează prin hotărâre a autorității deliberative a administrației publice locale ce un compartiment funcțional în cadrul aparatului de specialitate al primarului, în timp ce noțiunea d epolițist de la alin. 4 sau jandarm privește persoana angajată în cadrul Poliției Române, care face parte din Ministerul Afacerilor Interne și este o instituție specializată a statului, ori activitatea polițistului local nu este reglementată de Legea 218/2002 a Poliției Române.

În ceea ce privește infracțiunea de amenințare având în vedere că aceasta a fost urmată imediat, în aceleași împrejurări de exercitarea actelor de violență, instanța de fond a considerat că aceasta este absorbită în infracțiunea de loviri și alte violențe, aspect de altfel consacrat și în practica și doctrina juridică.

Împotriva acestei sentințe penale, în termen legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria (...) și inculpatul apelant (...), criticând-o pentru motive de nelegalitate și netemeinicie.

Parchetul de pe lângă Judecătoria (...) a solicitat prin motivele de apel formulate în scris, admiterea apelului, desființarea sentinței penale atacate și pronunțarea unei noi hotărâri legale și temeinice prin care să se dispună schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de ultraj, faptă prev. de art. 257 alin. 1 Cod penal raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal în

infracțiunea de ultraj, faptă prev. de art. 257 alin. 1 și 4 Cod penal raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal și să se dispună stabilirea unei pedepse în sarcina inculpatului în conformitate cu noua încadrare juridică.

În motivare, s-a arătat că apelul declarat vizează nelegalitatea sentinței pronunțate, întrucât instanța de fond, în mod greșit, a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de ultraj, faptă prev. de art. 257 alin. 1 și 4 Cod penal raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal în ultraj, faptă prev. de art. 257 alin. 1 Cod penal raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal.

Astfel, s-a arătat că, prin încheierea din data de 08.10.2019, instanța de fond a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea prev. de art. 257 alin. 1 și 4 raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal în infracțiunea prev. de 257 alin. 1 raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal.

S-a mai arătat că motivația primei instanțe a fost următoarea: „având în vedere că, potrivit art. 17 din Legea 155/2010, polițiștii locali îndeplinesc o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, tocmai de aceea în cazul infracțiunilor cu violență sau amenințare asupra acestora se reține infracțiunea de ultraj și nu infracțiunea simplă, însă la alin. 4 al art. 257 din Codul penal este prevăzută agravanta infracțiunii de ultraj de la alin. 1, care se referă la polițist sau jandarm, astfel că nu poate fi reținută această agravantă deoarece persoana vătămată nu are calitate de polițist. Se reține că poliția locală, conform art. 4 din Legea 155/2010 se organizează și funcționează prin hotărâre a autorității deliberative a administrației publice locale ca un compartiment funcțional în cadrul aparatului de specialitate al primarului, în timp ce noțiunea de polițist de la alin. 4 al art. 257 Cod penal privește persoana angajată în cadrul Poliției Române, care face parte din Ministerul Afacerilor Interne și este o instituție specializată a statului, activitatea polițistului local nefiind reglementată de Legea 218/2002 a Poliției Române.”

În acest sens, s-a solicitat ca instanța de control judiciar să aibă în vedere că dispozițiile art. 257 alin. 4 Cod penal nu fac în niciun mod distincție între polițistul local sau polițistul din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, astfel că, în condițiile în care legea nu face nicio diferențiere, nici instanța de judecată nu trebuie să o facă.

S-a mai arătat că rațiunea textului este aceea de a proteja relațiile sociale privitoare la respectul datorat autorităților de stat și funcționarilor care exercită o activitate în cadrul acestora, iar prin varianta agravată de la art. 257 alin. 4 Cod penal se urmărește pedepsirea mai aspră a celor ce înțeleg să ultragieze o persoană investită cu exercitarea forței publice, astfel cum sunt ambele categorii de polițiști.

S-a considerat că nu are nicio relevanță faptul că în conformitate cu dispozițiile art. 4 din Legea 155/2010, poliția locală se organizează prin hotărâre a administrației publice locale ca un compartiment funcțional în cadrul aparatului de specialitate a primarului, mai ales că în raport de art. 1 din Legea 155/2010, poliția locală se înființează în scopul exercitării atribuțiilor privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, în următoarele domenii: a) ordinea și liniștea publică, precum și paza bunurilor; b) circulația pe drumurile publice; c) disciplina în construcții și afișajul stradal; d) protecția mediului; e) activitatea comercială; f) evidența persoanelor; g) alte domenii stabilite prin lege.

S-a mai arătat că în același sens s-au mai pronunțat instanțele de judecată prin Sentința penală nr. (...)/2017 a Judecătoriei (...), definitivă prin Decizia penală nr. (...)/A/2017 a Curții de Apel (...) și prin Sentința penală nr. (...)/2018 a Judecătoriei Oradea, definitivă prin Decizia penală nr. (...)/A/2018, hotărâri care au fost anexate în copie la motivele de apel.

Inculpatul apelant (...) a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței penale atacate și pronunțarea unei noi hotărâri legale și temeinice prin care să se dispună, în ceea ce privește latura penală a cauzei, renunțarea la aplicarea pedepsei, întrucât sunt îndeplinite

condițiile prevăzute de art. 80 Cod penal, iar în ceea ce privește latura civilă a cauzei, reducerea daunelor morale acordate de către instanța de fond în concordanță cu prejudiciul real suferit de partea civilă intimată.

În motivare, s-a considerat că, în ceea ce privește latura penală a cauzei, soluția instanței de fond este netemeinică prin prisma omisiunii de a se analiza incidența art. 80 Cod penal, în contextul în care lipsește argumentarea pentru care instanța de fond nu s-a oprit asupra acestei modalități de individualizare.

S-a arătat că trebuie să se aibă în vedere modalitatea concretă de săvârșire a faptei și atitudinea persoanei vătămate, sens în care se poate constata că există posibilități reale de îndreptare, iar aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară.

S-a mai arătat că, raportat la fapta reținută, la urmarea acesteia, la persoana inculpatului, la atitudinea procesuală, se impune o reapreciere a criteriilor de individualizare definite la art. 74 Cod penal în sensul aplicării instituției renunțării la aplicarea pedepsei.

S-a mai arătat că, în ceea ce privește latura civilă a cauzei, s-au adus critici sentinței instanței de fond sub aspectul cuantumului daunelor morale acordate.

S-a mai arătat că prejudiciile nepatrimoniale denumite și daune morale reprezintă acele consecințe dăunătoare cu conținut neeconomic și care rezultă din atingerile și încălcările drepturilor personale nepatrimoniale. S-a mai arătat că, având în vedere caracterul neeconomic al acestui tip de prejudiciu, determinarea despăgubirilor cuvenite persoanei prejudiciate vizează doar efectul compensatoriu și nu încearcă prețuirea valorii nepatrimoniale lezate, dreptul la viață și sănătate fiind inestimabile și incontestabile.

S-a mai arătat că, așadar, nu este vorba de o reparare propriu-zisă, respectiv o repunere în situația anterioară, care de altfel nici nu este posibilă, dauna morală având doar menirea de a ușura suferințele părții civile.

S-a mai arătat că, în demersul de comensurare a daunelor morale trebuie să se aibă în vedere faptul că despăgubirea destinată reparării prejudiciului moral trebuie să fie justă, echitabilă și nu exagerată, iar contravaloarea daunelor morale nu trebuie în niciun caz să constituie venituri nejustificate pentru partea civilă.

În ședința publică din data de 5 martie 2020, instanța, din oficiu, a pus în discuția părților sesizarea, în temeiul art. 475 Cod procedură penală, a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv faptul „Dacă noțiunea de polițist prevăzută de art. 257 alin. 4 Cod penal are un sens restrâns și se referă doar la polițiștii a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române și Legea nr. 360/2002 privind Statul Polițistului sau are un sens larg, general care cuprinde și polițiștii locali a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 155/2010 a Poliției Locale și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici”.

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept precizate mai sus de către instanța de control judiciar, întrucât dacă polițistul local care face parte dintr-o unitate de poliție înființată în baza Legii nr. 155/2010 este sau nu polițist și în sensul protecției speciale pe care legea penală o oferă acestei categorii profesionale reprezintă o chestiune de drept care nu a fost încă lămurită, clarificată printr-un recurs în interesul legii și nu a făcut nici obiectul unei întrebări prin care să fie sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă.

S-a arătat că, în urma examinării acestei chestiuni, a constatat că, în ceea ce privește polițiștii care fac parte din Poliția Română, respectiv din Ministerul Afacerilor Interne, aceștia au activitatea reglementată în baza Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, care definește această categorie profesională a polițistului ca fiind aceea a unui funcționar public

civil, cu statut special, înarmat, ce poartă, de regulă, uniformă și exercită atribuțiile stabilite pentru Poliția Română prin lege.

S-a mai arătat că Statutul special este conferit de îndatoririle și riscurile deosebite, de portul de armă și de celelalte diferențieri prevăzute în prezentul statut.

În același timp, s-a mai arătat că și Poliția Locală are un statut special care este reglementat în art. 14, care arată că personalul Poliției Locale se compune din: a) funcționari publici care ocupă funcții publice specifice de polițist local.

S-a mai arătat că cele două categorii profesionale diferă prin acest Statut special definit de Legea nr. 360/2002, însă nu este reglementată sintagma de „funcții publice specifice” pentru personalul Poliției Locale decât prin raportare la această lege.

S-a solicitat ca până la momentul la care Înalta Curte de Casație și Justiție se va pronunța cu privire la această sesizare să se dispună suspendarea cauzei.

Apărătorul ales al inculpatului apelant (...), avocat (...) a apreciat că poziția instanței de control judiciar este una corectă, justă, care urma să fie formulată în apărarea inculpatului apelant, însă în funcție de ce se dispunea de către instanță cu privire la cererea de schimbare a încadrării juridice formulate în scris prin motivele de apel ale Parchetului de pe lângă Judecătoria (...) și susținută oral la termenul anterior de judecată de către reprezentatul Ministerului Public.

S-a considerat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la această chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, cu atât mai mult cu cât există practică judiciară depusă în prezentul dosar care nu este unitară.

S-a opinat că încadrarea juridică corectă care se impune a fi reținută în sarcina inculpatului apelant sunt prevederile art. 257 alin. 1 Cod penal, cu referire la art. 193 alin. 1 Cod penal, întrucât urmează a se analiza dacă sintagma de polițist se referă doar la poliștii din cadrul Ministerului Afacerilor Interne sau și la alte categorii de poliști, exemplificând în acest sens faptul că există funcția de comisar în cadrul Poliției Române, însă și în cadrul instituției Protecției Consumatorului. Deci, s-a mai arătat că se impune a fi pusă întrebarea că, dacă există forma agravată a infracțiunii de ultraj, prevăzute de art. 257 alin. 4 Cod penal, în această reglementare intră și funcția de comisar din cadrul instituției Protecției Consumatorului, întrucât poartă același nume, respectiv comisar, aprecierea sa fiind una negativă în acest sens, deoarece persoana care ajunge polițist trece printr-o serie de filtre pentru a ajunge în această funcție.

S-a mai apreciat că acel criteriu al exercitării autorității de stat nu este unul determinant, întrucât în sarcina unei largi categorii de funcționari publici intră atributul acestora de exercitare a autorității de stat.

Apărătorul ales al părții civile intimată (...), avocat (...) a arătat că, așa cum a precizat la termenul de judecată din 11 februarie 2020, se impune reținerea în sarcina inculpatului apelant a formei agravate a infracțiunii de ultraj, prevăzute de art. 257 alin. 4 Cod penal, prin raportare la prevederile art. 17 din Legea nr. 155/2010.

S-a arătat că practica judiciară din acest domeniu nu este una unanimă, ci, dimpotrivă, este diferită exact pe aceeași chestiune de drept.

S-a mai arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai fost sesizată cu privire la această chestiune de drept, astfel că nu se opune sesizării formulate din oficiu de instanță.

Constatările instanței de apel.

Se constată admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept potrivit dispozițiilor art. 475 c.pr.penală, având în vedere că instanța supremă nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii asupra acesteia, Curtea de Apel (...) fiind investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, iar lămurirea chestiunii de drept supusă dezbaterii este hotărâtoare asupra soluției pe fond a cauzei.

Se reține că, problema de drept supusă dezbaterii a fundamentat soluția primei instanțe privind schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de ultraj, faptă prev. de art. 257 alin. 1 și 4 Cod penal raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal în ultraj, faptă prev. de art. 257 alin. 1 Cod penal raportat la art. 193 alin. 1 Cod penal referitor la inculpatul (...) și în prezent formează obiectul căii de atac exercitate de către Ministerul Public.

Chestiunea de drept supusă analizei privește o chestiune nouă care se pare că nu a primit o dezlegare jurisprudențială efectivă până în prezent (hotărârile judecătorești la care face referire procurorul nu au analizat în concret chestiunea supusă examinării), lăsând să existe în doctrină și în mediul juridic puncte de vedere diferite cu privire la interesul noțiunii de polițist în accepțiunea prevăzută de art.257 alin.4 cod penal.

Se reține că legea nr. 155/2010 din 12 iulie 2010 privind legea poliției locale cuprinde dispoziții privind activitatea, organizarea, atribuțiile, drepturile și obligațiile polițiștilor locali, precum și statutul profesional al acestora cu trimitere la legea nr. 188/1999 din 8 decembrie 1999 privind Statutul funcționarilor publici.

Anterior, se reține că exista legea nr. 371 din 20 septembrie 2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Poliției Comunitare care s-a constituit prin reorganizarea Corpului gardienilor publici pe unități administrativ-teritoriale (reglementată prin legea nr. 26 din 22 mai 1993 privind înființarea, organizarea și funcționarea Corpului gardienilor publici) și ulterior a fost reorganizată ca structură de poliție locală, potrivit prevederilor art. 4 din 155/2010 din 12 iulie 2010.

În schimb, legea nr. 218/2002 din 23 aprilie 2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, cuprinde dispoziții privind structura și organizarea Poliției Române, atribuțiile acesteia, enunțând printre personalul Poliției Române pe **polițiști**, cu drepturi și obligații specifice, după care prin legea nr. 360 din 6 iunie 2002 este reglementat expres Statutul polițistului.

Se reține că poliția română reprezintă o instituție specializată în apărarea valorilor de drept cu un statut special, spre deosebire de polițiștii locali cărora li se aplică dispozițiile generale privind statutul funcționarului public.

Întrucât între noțiunea de polițist și polițist local nu există similitudine, respectiv legea specială privind Poliția Română face trimitere doar la polițiști care au o competență generală privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, respectarea ordinii și liniștii publice, în condițiile legii, iar legea nr. 155/2010 din 12 iulie 2010 folosește noțiunea de polițiști locali care au o competență limitată privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, se apreciază că se impune dezlegarea acestei chestiuni de drept.

În plus, art. 14 din legea nr.155/2010 privind statutul personalului poliției locale prevede că, personalul poliției locale este compus din funcționari publici care ocupă funcții publice specifice de polițist local, funcționari publici care ocupă funcții publice generale și personal contractual, spre deosebire de art. 29 din legea nr.218/2002 privind personalul Poliției Române care prevede că personalul Poliției Române se compune din polițiști, alți funcționari publici și personal contractual.

Altfel zis, codul penal reglementat prin legea nr.286/2009 face trimitere doar la noțiunea de polițist așa cum este menționat în legea nr. 218/2002 din 23 aprilie 2002, însă noțiunea de polițist local a apărut prin legea nr. 155/2010 ulterior publicării noului cod penal în Monitorul Oficial, iar cea de polițist comunitar care a apărut prin legea nr. 371 din 20 septembrie 2004 exista anterior adoptării noului cod penal, și prin urmare se impune interpretarea unitară a noțiunii de polițist raportat la art.257 alin.4 cod penal.

Se mai constată că prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 11/2017 s-a admis recursul în interesul legii și, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39, art. 102

alin. (1) pct. 14 și art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, prin raportare la dispozițiile art. 7 lit. h) din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, s-a stabilit că doar agentul constator din cadrul poliției rutiere are competența de a solicita proprietarului sau deținătorului mandat al unui vehicul comunicarea identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice, precum și de a aplica sancțiunile contravenționale prevăzute de lege, în cazul necomunicării relațiilor solicitate.

Întrucât chestiunea de drept supusă analizei privește chiar obiectul apelului formulat în cauză și pentru a evita o incompatibilitate evidentă în cauză prin exprimarea unui punct de vedere, membrii completului de apel nu vor arăta pe care variantă descrisă mai sus o împărtășesc.

Având în vedere că problema de drept supusă dezbaterii privește fondul cauzei și pentru respectarea principiilor legalității și a echității care cărmuiesc procesele penale, instanța apreciază că se impune suspendarea prezentei cauzei până la darea unei soluții ori dezlegări în acest sens.

Pentru aceste considerente, Curtea, apreciind că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 Cod procedură penală, va admite sesizarea din oficiu și va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în sensul „Dacă noțiunea de polițist prevăzută de art. 257 alin. 4 Cod penal are un sens restrâns și se referă doar la polițiștii a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române și Legea nr. 360/2002 privind Statul Polițistului sau are un sens larg, general care cuprinde și polițiștii locali a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 155/2010 a Poliției Locale și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici”.

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală, va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept pusă în discuție.

DISPUNE

Admite sesizarea din oficiu.

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în sensul „**Dacă noțiunea de polițist prevăzută de art. 257 alin. 4 Cod penal are un sens restrâns și se referă doar la polițiștii a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române și Legea nr. 360/2002 privind Statul Polițistului sau are un sens larg, general care cuprinde și polițiștii locali a căror activitate și statut sunt reglementate de Legea nr. 155/2010 a Poliției Locale și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici**”.

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală, suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept pusă în discuție.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică, astăzi 5 martie 2020.

Președinte,
(...)

Grefier,
(...)